

trebuit să-l încaseze cu includerea creșterilor salariale prevăzute de art. 29 lit. c) și d) din Legea nr. 188/1999, devenit art. 31 la republicarea din 2006, respectiv suplimentul postului în procent de 25% din salariul de bază brut lunar și suplimentul treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază brut lunar, prin raportare la nivelul maxim al salariului lunar brut (venit salarial lunar brut) existent la nivelul instanțelor judecătorești pentru funcționarii publici (și în care au fost incluse cele două sporuri în cuantum de 25 % fiecare), stabilit prin Decizia nr. ###/DE/17.02.2021 emisă de Președintele Curții de Apel Târgu-Mureș, Decizia nr. ###/08.12.2020, respectiv Decizia nr. ###/22.01.2021, emise de Președintele Curții de Apel #####, începând cu data de 09.04.2015, raportat și la data începerii activității în cadrul pârâților, și în continuare, până la încetarea raporturilor de serviciu ale fiecărui reclamant, similar drepturilor salariale acordate funcționarilor publici din cadrul Curții de Apel Târgu-Mureș, Tribunalului Mureș și Tribunalului #####, respectiv din data de 09.04.2015, raportat și la data începerii activității în cadrul pârâților, când au avut calitatea de funcționari publici la Curtea de Apel ####, Tribunalul ####, Tribunalul #####, Tribunalul Maramureș și Tribunalul ##### Năsăud și care au fost luate în considerare la momentul efectuării plăților către colegii acestora, funcționari publici la Curtea de Apel ####, Tribunalul #### și alte instanțe, precum și la plata dobânzii legale aferentă acestor sume, până la achitarea efectivă a sumelor cuvenite.

În motivarea cererii de chemare în judecată s-a arătat că reclamanții au calitatea de funcționari publici la Curtea de Apel ####, Tribunalul ####, Tribunalul Maramureș, Tribunalul ##### Năsăud și Tribunalul #####.

Între anii 2019 și 2020, în favoarea unui număr considerabil de judecători, grefieri și funcționari publici din cadrul instanțelor judecătorești, s-au plătit drepturi salariale restante, pentru perioade cuprinse între data de 01.04.2008 și 09.04.2015, în temeiul încheierilor prin care s-au admis cererile de lămurire a dispozitivului referitoare la plata, în perioada de după intrarea în vigoare a Legii nr. 330/2009, a drepturilor salariale cu includerea creșterilor salariale prevăzute de O.G. 10/2007 și art. 31 din Legea nr. 188/1999, republicată. Potrivit art. 29 lit. c și d din Legea nr. 188/1999, devenit art. 31 la republicarea din 2006, funcționarii publici au dreptul la un salariu compus din :

a.salariu de bază,

b.sporul pentru vechime în muncă.

c.suplimentul postului, în procent de 25% din salariul de bază.

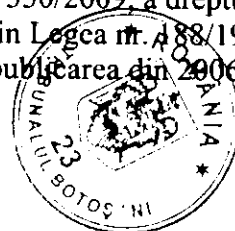
d.suplimentul gradului, de asemenea, în raport de 25% din salariul de baza, drepturi a căror plată a fost suspendată prin art. 44 din OUG nr. 92/2004 și art. 48 din OUG nr. 2/2006, până la data de 31 dec. 2006, reglementări care au reintrat în vigoare la 01.01.2007, conf. art. 13 din Legea 251/2006, ocazie cu care termenul de suplimentul gradului a fost înlocuit cu „suplimentul corespunzător treptei de salarizare”. Ori această suspendare nu echivalează cu înlăturarea lui, cât timp nu i-a fost înlăturată existența printr-o dispoziție legală și nici nu s-a constatat neconstituționalitatea normei legale în ceea ce privește acest drept. Cu titlu de exemplu, s-a arătat că, prin Decizia civilă nr. ### din 04.05.2009 a Curții de Apel ####, pronunțată în dosarul nr. #####/99/2008, a fost admisă acțiunea formulată de reclamanți, funcționari publici, drepturile salariale cuvenite acestora fiind stabilite pentru perioada 01.01.2004 - și în continuare până la dispariția situației care îi prejudiciază de aceste drepturi, respectiv în procent de 25% din salariul de bază și suplimentul gradului, în procent de 25% din salariul de bază. Ulterior, prin Încheierea civilă din 30 iunie 2020, a fost admisă cererea de lămurire a dispozitivului în sensul includerii și păstrării în salariul de bază brut al reclamanților, ca urmare a punerii în aplicare a legilor succesive de salarizare a suplimentului postului și a suplimentului treptei de salarizare acordate prin această hotărâre.

Astfel, creșterile salariale acordate prin hotărâri judecătorești au devenit parte integrantă a salariului de bază (indemnizației) brut lunar și trebuie să rămână induse în acesta.

Acest raționament a fost confirmat prin Decizia Înaltei ##### de Casație și Justiție nr. 7/2019, pronunțată în recurs în interesul legii, și prin care s-a stabilit că: „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, majorările prevăzute în art. 1 alin. 11) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2017 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 530/2009”.

Au susținut reclamanții că această situație a creat o stare de discriminare în defavoarea lor.

Au precizat reclamanții că este adevărat că nu au avut, precum colegii lor, hotărâri judecătorești prin care să se stabilească plata drepturilor salariale cu includerea celor două drepturi salariale, în continuare până la data dispariției situației care îi privează de aceste drepturi, acest lucru datorându-se, în principal, împrejurării că

ORIGINALUL

prin Sentința Tribunalului Suceava nr. 334/2009 s-a dispus plata acestor drepturi salariale până la data de 26 februarie 2009, data pronunțării sentinței.

Or, în cazul colegilor de la Tribunalul ##### și Curtea de Apel ##### aceste drepturi au fost extinse și pentru viitor, așa cum rezultă din Decizia nr. ###/CA/04.05.2009 pronunțată de Curtea de Apel #####. ##### de dispozitivul deciziei menționate mai sus, Curtea de Apel #####, prin Încheierea din data de 30 iunie 2020, a stabilit: „dispune lămurirea dispozitivului Deciziei nr. ###/2008 a Curții de Apel ##### în sensul includerii și păstrării în salariului de bază brut al recurenților ca urmare a punerii în aplicare a legilor succesive de salarizare a suplimentului postului și a suplimentului treptei de salarizare acordate prin această hotărâre.” Așadar, hotărârile care vizau perioada ##### au fost extinse pentru viitor, prin admiterea cererilor de lămurire a dispozitivului, ele vizând la momentul actual și perioada în care reclamantii au îndeplinit funcția de funcționar public ca și colegii acestora.

După cum s-a arătat în practica #####, o discriminare este o diferență de tratament care nu are o justificare obiectivă și rezonabilă. De asemenea, în conformitate cu art. 1 alin. (2) lit. e) din OG nr. 137/2000, principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării, este garantat mai ales în ceea ce privește dreptul la un salariu egal pentru muncă egală. Or, nu poate exista nicio justificare a faptului că, deși dețin aceeași funcție ca și colegii lor și pentru aceeași perioadă salarizarea să se facă în funcție de un salariu de bază mult mai mic, deși acesta ar trebui să fie egal pentru toți funcționarii publici încadrați în aceeași funcție, același grad / aceeași treaptă profesională, având aceeași vechime în muncă și în specialitate.

S-a menționat că nu poate să se invoce ca argument contrar admiterii cererii de chemare în judecată Decizia nr. #/2015 a Înaltei ##### de Casație și Justiție, pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept, prin care s-a stabilit că „în aplicarea art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, punerea în executare a hotărârilor judecătorești prin care s-au acordat unor angajați anumite drepturi salariale nu reprezintă un tratament discriminatoriu al celorlalți angajați.” Aceasta deoarece respectiva decizie s-a pronunțat ținându-se cont de cadrul legislativ și de jurisprudența Curții Constituționale existente până la respectiva dată, respectiv anterior pronunțării Deciziei nr. ###/2016 a Curții Constituționale. Or, în considerentele acestei decizii (care au potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, aceeași valoare ca și dispozitivul), s-a arătat că, hotărârea judecătorească, chiar dacă are efecte inter partes, interpretează norme de lege cu aplicabilitate generală.

Prin Decizia nr. ###/15.12.2016, Curtea Constituțională explică fără echivoc și operează distincția clară și inconfundabilă între situația: a) hotărârilor judecătorești „care au interpretat și aplicat acte normative cu caracter general din domeniul salarizării” la nivelul întregii categorii profesionale (cum este cea a familiei ocupaționale „Justiție”, în materia valorii sectoriale). «Excluderea expresă, din sfera legalității, a hotărârilor judecătorești, a căror autoritate de lucru judecat determină prezumția că dezlegarea problemei de drept izvorăște din normele legale, și a căror forță executorie derivă tot din lege, este de natură a afecta un principiu fundamental al statului de drept, respectiv principiul separației puterilor în stat. Interpretarea restrictivă a noțiunii de „drepturi salariale prevăzute în acte normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice” cu excluderea drepturilor recunoscute prin hotărâri judecătorești, conduce la ignorarea din ordinea juridică a situațiilor în care legea, cu aplicabilitate generală, a fost aplicată unor persoane, prin hotărâri judecătorești, cu atât mai mult cu cât acestea au fost date în aplicarea unor legi cu aplicabilitate generală; b) hotărârilor judecătorești prin care „ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, cum ar fi sporul de doctoral, fără aplicabilitate generală” (de exemplu, sporul de doctorat numai pentru persoanele care au abilitatea strict personală de a obține titlul de doctor în drept).

#####, nu se poate face nicio confuzie între situația hotărârilor judecătorești cu caracter general (Decizia nr. ###/15.12.2016 a Curții Constituționale, ce se aplică în cauză, deoarece vizează ipoteza unei întregi categorii socio-profesionale, chiar familii ocupaționale) și situația hotărârilor judecătorești cu caracter particular, strict personal, motiv pentru care Decizia nr. #/2015 a Înaltei ##### de Casație și Justiție nu este aplicabilă în prezenta cauză.

Rezultă cu claritate din motivarea instanței de contencios constituțional că hotărârile judecătorești pot reprezenta o sursă a discriminării, această decizie, menționând, de asemenea, expres că „principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite”.

Or, din moment ce situația juridică a personalului bugetar de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii este identică, atunci și tratamentul juridic aplicabil - salariul de bază/indemnizația de încadrare - trebuie să fie același, nefiind permis, spre exemplu, ca magistrați de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii, să aibă indemnizații de încadrare diferite.

În concluzie, s-a susținut că pârâții trebuie să ia în considerare drepturile salariale cu includerea celor două

CONFIRMAT
ORIGINALUL

creșteri salariale: suplimentul postului, în procent de 25% din salariul de bază și suplimentul gradului, în procent de 25% din salariul de bază, în continuare până la data dispariției situației care îi privează de aceste drepturi recunoscute prin hotărâri judecătorești în favoarea colegilor lor la calculul și la plata salariilor. Au precizat reclamantul că aceste procente se aplică tuturor colegilor din instanțe, toți fiind în subordinea aceluiași ordonator de credite (ministerul justiției ordonator principal având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar (președinții tribunalelor și cutiilor de apel fiind ordonatori terțiari, respectiv secundari), conform art. 44 alin. 1 și art. 131 alin. 2 din Legea nr. 304/2004.

Starea de discriminare în care s-au aflat a încetat pentru unii dintre reclamanti la data de 01.01.2018, dată începând cu care salariile lor au fost aliniate în temeiul Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. O parte dintre reclamanti încă se află în stare de discriminare la data prezentei acțiuni.

În conformitate cu art. 27 alin. (1) din OG nr. 137/2000 „persoana care se consideră discriminată poate formula în fața instanței de judecată o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxă judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului”. ##### în vedere aceste dispoziții legale, consideră că sunt îndreptățiți să formuleze prezenta acțiune în despăgubiri, restabilirea situației anterioare discriminării fiind posibilă doar prin plata în favoarea reclamantilor a unor sume de bani egale cu cele plătite colegilor lor, desigur în funcție de vechimea fiecăruia dintre reclamanti și de drepturile salariale cuvenite în perioada vizată de prezenta acțiune.

S-a arătat că nu se poate considera că, în speță, acțiunea ar fi prescrisă, în primul rând, aplicabile în cauză nu sunt dispozițiile generale din Codul Civil, respectiv, art. 2500, 2503 și 2517 Cod civil, întrucât pentru acest conflict de drepturi Codul muncii prevede termene speciale de prescripție.

Astfel, disp.art.171 din Codul muncii prevede într-adevăr că dreptul la acțiune privind drepturile salariale, precum și cu privire la daunele rezultate din neexecutarea în totalitate sau în parte a obligațiilor privind plata salariilor se prescrie în termen de 3 ani de la data la care drepturile respective erau datorate, având în vedere faptul că în genere drepturile salariale sunt ferm stabilite între părți prin contractul de muncă, actele aditionale la acesta sau dispoziții legale care să constituie izvor de drept pentru acestea.

În cauză se solicită de către reclamanti despăgubiri pentru prejudicii cauzate de către pârâți prin fapte de discriminare și nu de acordare a unor drepturi salariale propriu- zise.

Art. 268 alin. 1 lit. c) din Codul muncii prevede că cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat. Esențiale în soluționarea excepției prescripției dreptului material la acțiune sunt normele aplicabile și data nașterii dreptului la acțiune.

În cauză, fapta cauzatoare de prejudicii invocată de către reclamanti o constituie aceea de discriminare față de alți colegi funcționari publici / personal plătit din fonduri publice având același ordonator de credite, care au în plată drepturile salariale solicitate prin prezenta acțiune, în perioada de referință menționată în preambulul acțiunii.

Prin considerentele deciziei nr. ###/2016 din 23/05.2026 a Î.C.C.J. s-a arătat că textul art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 are semnificația că orice persoană care se consideră discriminată are asigurată întotdeauna calea unei acțiuni în fața instanței de judecată pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare.

S-au mai reținut următoarele: „Ori de câte ori, însă, actul sau faptul discriminatoriu a cărui sancționare se urmărește intră în sfera ori a fost săvârșit în raporturile juridice care aparțin altor domenii/ramuri ale dreptului - dreptul muncii și asigurărilor sociale ori dreptului administrativ, dreptul concurenței etc. - și în care protecția drepturilor subiective se realizează în condițiile unor legi speciale. În fața unor jurisdicții speciale, angajarea răspunderii civile (lato sensu) pentru actele/faptele acuzate drept discriminatorii va avea loc, în virtutea principiului de drept specialia speneralibus derogant, chiar pe calea respectivelor legi speciale, așadar în condițiile acestora și în fața jurisdicțiilor speciale, aceasta însemnând inclusiv în fața unor instanțe cu competență materială specială, derogatorie de la dreptul comun”.

S-a mai reținut că: „În litigiile supuse analizei, persoana care se consideră discriminată are deschisă - prin norma cuprinsă în art. 27 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. ##### # chiar calea unei acțiuni în realizare, care este aceea în repararea prejudiciu lui cauzat prin actul/faptul ilicit discriminatoriu și în restabilirea situației anterioare”.

Astfel, având în vedere faptul că reclamantii au invocat, în cauză, o situație de discriminare salarială între funcționarii publici, aflați în situații comparabile, care le-a cauzat un prejudiciu, prin fapte discriminatorii ale angajatorului sui generis, care este de fapt Statul #####, potrivit art.27 alin.2 din O.G. nr. 137/2000,

termenul pentru introducerea cererii este cel de 3 ani de la data la care aceștia puteau să ia cunoștință de săvârșirea faptei discriminatorii.

Prin urmare, termenul de prescripție a început să curgă de la data când au cunoscut sau trebuia să cunoască fapta care a dus la discriminare. Or, deși drepturile salariale primite de colegii acestora sunt aferente perioadei #####, aceste drepturi au fost recunoscute efectiv decât în anul 2020, odată cu soluționarea cererilor de lămurire a dispozitivului. Prin urmare, dreptul la acțiune s-a născut în anul 2020, acesta fiind momentul în care situata colegilor acestora, fașionari publici (personal plătit din fonduri publice), a fost tranșată în mod ferm și au cunoscut cu certitudine că există o stare de discriminare, la data pronunțării încheierii de ședința din 30 iunie 2020 de către Curtea de Apel #####.

În raport de această situație, termenul de prescripție al dreptului la acțiune nu putea să înceapă să curgă de la data scadenței drepturilor salariale aferente colegilor lor, nici în privința acestora nepunându-se în discuție incidența vreunei prescripții, ci de la data la care au aflat că au fost discriminați în raport cu alți colegi.

În ceea ce privește dobânda legală solicitată, reclamanții au arătat că, în conformitate cu art. 1381 alin. (2) C. civ., în situația răspunderii civile delictuale dreptul la repararea prejudiciului se naște chiar din ziua cauzării acestuia, chiar dacă acest drept nu poate fi valorificat imediat, iar potrivit alin. (3) al aceluiași text de lege, dreptului la reparație îi sunt aplicabile toate dispozițiile privind executarea obligațiilor, deci și cele ale art. 1535 alin. (1) Cod civil, potrivit cărora în cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadență până la momentul plății, în cuantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să dovedească un prejudiciu. Prin urmare, consideră că au dreptul la plata dobânzii legale începând cu data săvârșirii faptei prin care au fost discriminați și care, în lumina celor deja arătate, este data recunoașterii drepturilor salariale restante în favoarea colegilor lor prin pronunțarea încheierilor de lămurire a dispozitivului.

Reclamanții și-au întemeiat acțiunea pe prevederile OG nr. 137/2000 și dispozițiile legale la care au făcut referire în acțiune.

În cadrul procedurii premergătoare fixării primului termen de judecată instituțiile pârâte au formulat, fiecare înaintarea, actul de procedură întocmit de Curtea de Apel #####, găsindu-se la filele ### ##### dosar, cel întocmit de Tribunalul ##### – la filele ### ##### dosar, cel întocmit de Tribunalul Maramureș la filele ### ##### dosar, cel întocmit de Tribunalul ##### – Năsăud la fila 175 dosar, iar de Tribunalul ##### la fila 195 dosar.

Prin întâmpinare, instituțiile pârâte au solicitat, în esență, respingerea acțiunii ca nefondată pentru următoarele:

Dispozițiile legale de care se prevalează reclamanții din prezenta cauză nu sunt în vigoare.

Dispozițiile art. 31 alin. 1 lit. c din Legea ##### prevedeau că pentru activitatea desfășurată, funcționarii publici au dreptul la un salariu compus din: c) suplimentul postului.

Prevederea legală a fost suspendată de la aplicare prin ordonanță de urgență fiind ulterior abrogată, iar în Codul administrativ intrat în vigoare în anul 2019 aceste drepturi salariale nu au fost prevăzute.

Potrivit dispozițiilor art. 902 din Legea 567/2004, funcționarii publici și personalul contractual din cadrul instanțelor judecătorești sunt salarizați potrivit dispozițiilor legale aplicabile aceluiași categorii de personal din aparatul Consiliului Superior al Magistraturii.

Dispozițiile art. 63 alin. 4 din Legea ##### privind Consiliul Superior al Magistraturii prevăd că funcționarii publici și personalul contractual din aparatul propriu al Consiliului Superior al Magistraturii sunt asimilați, ca rang și salarizare, personalului corespunzător din cadrul Parlamentului, beneficiind în mod corespunzător de drepturile acestuia.

Totodată, se constată că niciunul dintre actele normative subsecvente Legii nr. 188/1999, republicată, care au fost emise în considerarea dispozițiilor art. 31 alin. (3), potrivit cărora, „Salarizarea funcționarilor publici se face în conformitate cu prevederile legii privind stabilirea sistemului unitar de salarizare pentru funcționarii publici”, nu a indicat elementele pe baza cărora cele două suplimente salariale să fie determinate sau, cel puțin, determinabile, astfel încât se instituie un veritabil nudum jus.

Pentru a fi posibilă cuantificarea celor două suplimente, ca părți componente ale salariului, era necesară adoptarea unor dispoziții date în aplicarea (executarea) art. 31 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, atribuție ce revine, fie Parlamentului, în cazul promovării unui act normativ cu forță juridică de lege, fie Guvernului, prin delegare legislativă sau prin adoptarea unei hotărâri date în executarea prevederilor mai sus indicate.

Așadar, funcționarii publici din cadrul instanțelor sunt excluși din cadrul familiei ocupaționale Justiție, împrejurare ce rezultă inclusiv din analiza Anexei nr. V la Legea ##### privind salarizarea personalului bugetar.

Anexa nr. 5 anterior menționată prevede că familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție” și Curtea Constituțională este formată din: judecători, magistrați asistenți, procurori, personal auxiliar de specialitate

din cadrul instanțelor și parchetelor, personalul conex din instanțe și parchete, personalul de instruire fără specialitate juridică și pentru funcțiile auxiliare din cadrul Institutului Național al Magistraturii și al Școlii Naționale de Grefieri, personalul de specialitate criminalistică și funcțiile auxiliare de specialitate criminalistică din cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, personalul cu funcții de conducere și de execuție din cadrul Oficiului Național al Registrului Comerțului și al oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale, personalul de probațiune, asistenții judiciari și judecătorii și personalul din cadrul Curții Constituționale.

Această interpretare a fost dată inclusiv de Înalta ##### de Casație și Justiție, care prin Recursul în interesul legii - Decizia Nr. ## din 12 mai 2008 publicată în Monitorul Oficial nr. 890 din 30 decembrie 2008 a stabilit ca Funcționarii publici din cadrul instanțelor și parchetelor nu beneficiază de drepturile bănești reglementate de legislația specifică personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și al parchetelor de pe lângă acestea.

Astfel, situația premisă ce a generat formularea acțiunii de față este una eronată, principiile salarizării personalului din Familia Ocupațională Justiție nefiind aplicabile reclamanților, dispozițiile legale invocate în cuprinsul cererii nefiind incidente în cauză.

Împrejurarea că ordonatorii secundari de credite din cadrul altor ##### de apel au emis voluntar decizii în acest sens privind suplimentul gradului și suplimentul treptei s-a apreciat că nu este suficientă în cauză pentru a statua caracterul fondat al cererii în contextul legal anterior expus, luând în considerare inexistența dreptului în legislația în materie respectiv cele de mai sus.

Pe de altă parte din cuprinsul deciziilor președinților curților de apel anexate acțiunii, rezultă că acestea au fost emise în executarea unor hotărâri judecătorești-lămuriri de dispozitiv, astfel că în cauză reclamanții nu pot invoca existența discriminării, aceștia nedeținând hotărâri judecătorești în acest sens.

Totodată, s-a mai menționat, prin întâmpinarea formulată de Tribunalul ##### că, salarizarea funcționarilor publici este stabilită exclusiv prin lege, respectiv prin Legea ##### privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice ce a abrogat actul normativ anterior cu același obiect de reglementare (Legea nr. 330/2009), precum și prin actele normative anuale de salarizare.

Începând cu data de 01.08.2017, salarizarea funcționarilor publici este stabilită conform art. 153/2017.

Astfel, din prevederile legale menționate rezultă că începând cu data de 01 ianuarie 2018, salariul de bază cuvenit funcționarilor publici nu poate depăși nivelul stabilit pentru anul 2022.

Prin urmare, nicio creștere salarială acordată nu poate depăși limita maximă stabilită pentru anul 2022. În situația în care salariul de bază ar fi depășit acest nivel la data de 01 ianuarie 2018 ar fi fost redus la nivelul prevăzut pentru anul 2022, acest nivel fiind respectat și în situația în care prin calculele efectuate ar fi fost depășit ca urmare a creșterilor anuale.

După cum se observă din Anexa nr. 5 la Decizia Președintelui Curții de Apel ##### nr. 23/05.02.2018, reclamanțele, cu excepția dnei ##### au fost salarizate la nivelul maxim prevăzut de lege pentru anul 2022 și, prin urmare, nu pot beneficia de nicio creștere a drepturilor salariale.

Reclamanțele consideră că se impunea remunerarea lor la un nivel superior celui stabilit prin actele administrative de salarizare, pe care nu le-au contestat. Aceste acte administrative de salarizare au fost respectate de Tribunalul ##### și au stat la baza stabilirii și plății drepturilor salariale cuvenite reclamanților. Instituția pârâtă, Tribunalul #####, a solicitat să se aibă în vedere pct. 31-34 din Decizia nr. ###/2016, Curtea Constituțională.

Astfel, reclamanțele au solicitat calcularea drepturilor salariale în funcție de cele două suplimente ce erau recunoscute de legislația anterioară Legii nr. 330/2009, însă, prin art. 50 alin. 1 lit. a din acest act normativ, suplimentele au fost abrogate iar sumele de bani aferente acestora au fost incluse în salariul de bază, pierzându-și individualitatea.

În consecință, reclamanțele nu pot obține majorarea drepturilor salariale în raport de unele creșteri acordate unor funcționari publici, exprimate procentual. Egalizarea salariilor la nivel maxim presupune compararea salariului fiecărei reclamante cu salariul încasat de un alt funcționar public ce ocupă o funcție similară și, în situația în care salariul reclamanțelor este inferior, ar trebui majorat la nivelul maxim aflat în plată. Or, reclamanțele nu au dovedit că prin drepturile câștigate de alți funcționari publici aflați în situații similare aceștia ar fi obținut un salariu de bază la un nivel superior celor acordate lor.

A precizat Tribunalul ##### că, drepturile salariale ale reclamanțelor au fost corect stabilite în perioada de referință prin raportare la dispozițiile Legii nr. 284/2010 și ale Legii nr. 153/2017, precum și în baza actelor normative de salarizare a personalului plătit din fonduri publice cu aplicabilitate anuală.

De altfel, indiferent de nivelul drepturilor salariale dobândite, odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 153/2017 (01.01.2018) acestea sunt limitate la nivelul stabilit în anexele acestui act normativ.

Instituția pârâtă, Tribunalul #####, a invocat prin întâmpinare excepția prescripției dreptului material la

acțiune pentru drepturile principale și accesorii solicitate, de funcționarii publici care se află în raport de serviciu cu această instituție, aferente perioadei 09.04.2015- 03.10.2019, fiind incident termenul de prescripție de 3 ani anteriori introducerii cererii de chemare în judecată.

- În ceea ce privește data la care persoanele interesate puteau lua cunoștință de fapta discriminatorie, trebuie menționat că reclamantele, în perioada indicată, aveau calitatea de funcționari publici în cadrul Tribunalului #####, având acces la jurisprudența indicată și la datele contabile invocate în cererea introductivă de instanță, precum și capacitatea de a analiza și conchide dacă drepturile salariale le-au fost calculate și plătite corect, în condițiile în care sunt implicate în aceste activități prin prisma atribuțiilor de serviciu.

Încheierile de lămurire a dispozitivelor acestor hotărâri nu acordă noi drepturi beneficiarilor, ci doar explicitează pentru părțile din dosar ceea ce se acordase deja. În consecință, o eventuală posibilitate a reclamantelor de a lua cunoștință de existența unei fapte discriminatorii nu s-a născut în anul 2019, ci a existat în perioada încadrării lor la Tribunalul #####.

În drept, au fost invocate dispozițiile Legii ##### și Legii 188/1999.

Prin Sentința nr. ###/3.05.2023, Tribunalul ##### a admis acțiunea și a obligat pârâții să plătească reclamanților despăgubiri egale cu diferența dintre salariul încasat și salariul stabilit la nivelul maxim pentru funcțiile publice similare pentru funcționarii publici din cadrul tribunalelor și curților de apel cu includerea suplimentului postului în procent de 25% și a suplimentului treptei de salarizare, începând cu data de 9.04.2025 și în continuare, actualizate cu indicii de inflație și dobânda penalizatoare, de la data scadenței și până la data plății efective.

Pentru a reține această soluție, tribunalul a avut în vedere că, prin cererea cu care a fost investită instanța în prezenta cauză, reclamanții, având calitatea de funcționari publici în cadrul, Curții de Apel ####, Tribunalului ####, Tribunalului Maramureș, Tribunalului ##### și Tribunalului ##### – Năsăud au solicitat obligarea instituțiilor pârâte la plata drepturilor lor salariale la nivel maxim, începând cu data de 09.04.2015 și în continuare, prin acordarea sporului privind suplimentul postului în procent de 25% și a sporului corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% aplicat la salariile de bază, sporuri stabilite prin hotărârile judecătorești sau acte administrative pentru funcții similare din cadrul altor instanțe, respectiv Curții de Apel Tîrgu-Mureș, Tribunalului Mureș și Tribunalului #####.

de pretențiile solicitate tribunalul a făcut trimitere la prevederile Legii nr. 71/2015 pentru aprobarea O.U.G. nr. 83/2014, ale art. 31 alin. 12 din O.U.G. nr. 57/2015 și ale Deciziei nr. ###/2016 a Curții Constituționale a României.

Pentru perioada în litigiu, a reținut că sunt aplicabile dispozițiile art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, potrivit căreia, „până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată”.

Așa cum rezultă din înscrisurile depuse la dosarul cauzei în susținerea acțiunii, filele 91 -161 dosar, referitoare la nivelul salarizării funcționarilor publici din cadrul celorlalte tribunale și curți de apel din țară, dar și din susținerile celor cinci instanțe pârâte, reclamanții din prezenta cauză, au obținut, începând cu data de 09.04.2015, venituri salariale inferioare față de veniturile obținute de colegii cu aceleași funcții din cadrul instanțelor judecătorești mai sus menționate.

Diferența dintre drepturile salariale plătite reclamanților și drepturile salariale încasate de funcționarii publici din cadrul Curții de Apel Tîrgu-Mureș, Tribunalului Mureș și Tribunalului #####, dar și celor din cadrul Curții de Apel Constanța, Tribunalului Constanța, Tribunalului #####, Curții de Apel #####, Tribunalului #####, Tribunalului #####, Tribunalului ##### Curții de Apel Pitești, Tribunalului #####, Tribunalului #####, Curții de Apel Suceava și Tribunalului Suceava, rezultă din aceea că reclamanților nu le-a fost recunoscut dreptul de a încasa sporul privind suplimentul postului în procent de 25% și nici sporul corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% aplicat la salariile de bază, nici prin hotărâre judecătorească și nici prin act administrativ, în timp ce pentru funcționarii publici din cadrul instanțelor mai sus menționate aceste sporuri salariale au fost acordate fie prin acte administrative (ex. Decizia nr. ###/19.05.2021 emisă de Președintele Curții de apel #####, Decizia nr. ###/17.02.2021 emisă de Președintele Curții de Apel Tîrgu-Mureș, Decizia nr. ###/22.01.2021 emisă de Președintele Curții de Apel #####, Decizia nr. ###/26.08.2022 emisă de Președintele Curții de Apel Constanța, etc.), fie prin hotărâri judecătorești (ex. Sentința civilă nr. ###/17.11.2021 a Tribunalului #####, de Finitivă prin Decizia nr. ###/25.05.2022 a Curții de Apel Suceava).

Prin urmare, constatând că această inechitate salarială nu a fost corectată pe cale administrativă, tribunalul a

apreciat ca fiind întemeiată solicitarea reclamanților, pentru următoarele considerente:

Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea O.U.G. nr. 83/2014, prin care s-a introdus alin. 51 la art. 1, prevede că: „prin excepție de la alin. 1 și 2, personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.

Această dispoziție legală a avut drept scop eliminarea inechităților salariale din sistemul salarizării bugetarilor care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație. ##### aplicarea acestei legi nu exclude în cadrul operațiunii de comparare a salariilor modalitatea de stabilire a salariului pe funcție/grad/treaptă, potrivit legilor în vigoare la data stabilirii lor.

În speță, la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, respectiv la data de 09.04.2015, diferența de salarizare între reclamanți și funcționarii publici din alte instanțe de pe teritoriul țării (ex. funcționarii publici din Curții de Apel Tîrgu-Mureș, Tribunalului Mureș și Tribunalului #####, funcționarilor publici din cadrul Curții de Apel Suceava și Tribunalului Suceava) s-a manifestat prin acordarea, în beneficiul acestora din urmă – în baza unor hotărâri judecătorești - a suplimentului postului în procent de 25% și a suplimentului corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% aplicat la salariile de bază.

Reține tribunalul că, prin art. 30 alin. (5) din Legea nr. 330/2009, s-a stabilit că, în anul 2010, personalul aflat în funcție la 31 decembrie 2009 își va păstra salariul avut, fără a fi afectat de măsurile de reducere a cheltuielilor de personal din luna decembrie 2009, astfel:

a) noul salariu de bază, solda funcției de bază sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare va fi cel/cea corespunzătoare funcțiilor din luna decembrie 2009, la care se adaugă sporurile care se introduc în acesta/aceasta potrivit anexelor la prezenta lege;

b) sporurile prevăzute în anexele la prezenta lege rămase în afara salariului de bază, soldei funcției de bază sau, după caz, indemnizației lunare de încadrare se vor acorda într-un cuantum care să conducă la o valoare egală cu suma calculată pentru luna decembrie 2009”.

De asemenea, conform art. 30 alin. (6) din Legea nr. 330/2009, pentru persoanele ale căror sporuri cu caracter permanent acordate în luna decembrie 2009 nu s-au mai regăsit în anexele la această lege și nu au fost incluse în salariile de bază, în soldele funcțiilor de bază sau, după caz, în indemnizațiile lunare de încadrare, sporurile corespunzătoare acestor sporuri au fost avute în vedere în legile anuale de salarizare, până la aplicarea integrală a acestora.

Totodată, conform art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, „în salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege”.

Potrivit art. 1 alin. 2 din OUG nr. 80/2010 aprobată și modificată prin Legea nr. 283/2011 și prin O.U.G. nr. 19/2012, în anul 2012, „cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare se menține la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2011, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.

Conform art. 1 din OUG nr. 84/2012, în anul 2013, s-au menținut în plată la nivelul acordat pentru luna decembrie 2012 drepturile prevăzute la art. 1 și art. 3-5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012. Prin art. 1 alin. (2) din O.U.G. nr. 103/2013 aprobată și completată prin Legea nr. 28/2014 s-a stabilit că, în anul 2014, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare se menține la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fonduri publice pentru

luna decembrie 2013, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Art.1 alin. (2) din OUG nr. 83/2014 prevede în mod similar că, în anul 2015, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare se menține la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2014, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

În considerarea prevederilor legale anterior redate, Tribunalul a reținut că sumele corespunzătoare dreptului salarial reprezentând sporul privind suplimentul postului în procent de 25% și sporul corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% aplicat la salariile de bază, plătite personalului bugetar care îndeplinea condițiile de acordare a acestui spor la data de 31.12.2009, au fost menținute în plată și după anul 2010, până în prezent.

Prin urmare, întrucât la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 330/2009 reclamanții erau beneficiari ai celor două sporuri, se poate aprecia că acestea au supraviețuit ulterior Legii-cadru nr.330/2009, sub forma sumelor compensatorii, introduse apoi prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/2010 în salariul de bază, nefiind vorba de o abrogare veritabilă și efectivă, ci de o natură juridică nouă a aceleiași sume. Astfel, aceste sume compensatorii se impuneau a fi incluse în salariul de bază, o astfel de interpretare fiind în acord cu principiile echității, coerenței și remunerației egale pentru muncă de valoare egală, principii statuate în mod constant de toate legile de salarizare care s-au succedat în timp.

În mod similar, în ceea ce privește sporul de studii superioare și sporul de doctorat, s-a pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr.###/2016, în soluționarea unui recurs în interesul legii și prin Decizia nr.##### # Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

Astfel, prin Decizia nr.##/2016, pronunțată în recurs în interesul legii, instanța supremă a statuat asupra interpretării și aplicării unora dintre dispozițiile legale aplicabile și în cauza de față, dar cu referire la litigiile privind acordarea despăgubirilor pentru discriminarea persoanelor care au dobândit titlul de doctor după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr.330/2009. Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 30 alin. (6) și art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea nr. 330/2009, art. 4 alin. (1), art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 și art. 8 din anexa nr. 5 a Legii nr. 63/2011, au dreptul la sume compensatorii persoanele care au dobândit titlul de doctor după intrarea în vigoare a Legii nr. 330/2009.

În motivarea acestei soluții, Înalta Curte de Casație și Justiție a avut în vedere dispozițiile art. 2 din Legea nr. 285/2010, potrivit cărora: „, pentru personalul nou-încadrat pe funcții, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, precum și pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte, salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția/autoritatea publică în care acesta este încadrat”, dar și art. 1 pct. 1 referitor la alin. (51) al art. 1 din Legea nr. 71/2015, conform căruia: „Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradatie, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

Înalta Curte de Casație și Justiție a concluzionat că „nu există niciun argument legal care să justifice diferențele salariale dintre persoane care desfășoară aceeași activitate în cadrul aceleiași instituții. Salariile se stabilesc pe categorii de funcții și pe niveluri de pregătire profesională, iar nu în considerarea unor persoane privite ut singuli și care sunt, în mod întâmplător, contemporane edictării unui act normativ.

Existența mai multor acte normative, adoptate succesiv într-un interval scurt de timp, în baza cărora s-a intenționat salarizarea unică a bugetarilor nu poate constitui un temei legal pentru instituirea unui tratament diferențiat și pentru nesocotirea principiului egalității de tratament față de toți salariații și care presupune plată egală pentru muncă de valoare egală.

Criteriul temporal sau acela al unor reglementări diferite nu poate justifica diferențe de salarizare între persoane care exercită aceeași funcție și care au aceeași pregătire profesională.

...
Pentru toate categoriile de personal aflate în situații identice, salarizarea trebuie să se facă la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția/autoritatea publică unde sunt încadrați. Atunci când este analizată identitatea de situații între doi angajați, nu trebuie verificată identitatea de reglementare, ci trebuie avută în vedere identitatea de activitate desfășurată și de pregătire profesională”.

Pe cale de consecință, pentru similitudine de argumente, Tribunalul a reținut că trebuie recunoscută supraviețuirea sporului privind suplimentul postului în procent de 25% și a sporului corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% aplicat la salariile de bază și după intrarea în vigoare a Legii nr. 330/2009 și, cu

atât mai mult, se impune acordarea sumelor corespunzătoare acestui drept în temeiul Legii nr.71/2015 și a dispozițiilor legale ulterioare, OUG nr.57/2015 și Legea-cadru nr. 153/2017, pentru a exclude diferența de salarizare între beneficiarii acestor sume și funcționarii publici care, deși își desfășoară activitatea în același condiții li s-au stabilit drepturi salariale la un nivel inferior.

Cu aceste argumente, tribunalul a admis cererea de chemare în judecată, obligând pârâții să plătească reclamanților despăgubirile solicitate.

Prin Decizia nr. ### din 21.02.2024 Curtea de Apel Suceava a admis recursurile, a casat în tot sentința recurată și a trimis cauza spre rejudecare primei instanțe. A reținut instanța de recurs că prima instanță nu a analizat, pentru o parte din reclamanți și pârâți, excepții invocate în cauza (a autorității de lucru judecat, a lipsei calității procesuale pasive și a prescripției), care nu pot fi cercetate direct în recurs.

Cauza a fost reînregistrată pe rolul Tribunalului ##### la data de 16.04.2024, sub nr. #####/40/2022*.

Prin Încheierea de ședință din 19.06.2024 Tribunalul ##### a admis excepția autorității de lucru judecat invocată de Tribunalul ##### în raport de Sentința nr. ###/25.01.2021 dată în dosarul nr. ###/102/2021 al Tribunalului Mureș, rămasă definitivă prin Decizia nr. ###/24.11.2021 a Curții de Apel Târgu Mureș.

La termenul de astăzi, față de intrarea în vigoare a O.U.G. nr. 62/2024, instanța a invocat chestiuni de drept de care depind soluționarea cauzei și asupra cărora instanța supremă nu s-a pronunțat, respectiv:

1. dacă dispozițiile art. 1 alin. 51 din Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, art. 30 alin. 5 și 6 din Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, art. II art. 1 din O.U.G. nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 1 din O.U.G. nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, art. 1 alin. 2 din OUG nr. ##### privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, art. 1 alin. 2 din OUG nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, art. 39 din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice raportat la art. 6 lit. b din același act normativ se interpretează în sensul că egalizarea salariilor la nivel maxim se realizează și prin includerea în salariul plătit a sumelor corespunzătoare fostului spor privind suplimentul postului de 25% și a fostului spor corespunzător treptei de egalizare de 25% recunoscut altor funcționari cu funcții similare prin acte administrative sau prin hotărâri judecătorești, independent de Decizia Înaltei ##### nr. 20/2009 pronunțată pe calea recursului în interesul legii.

2. dacă dispozițiile art. 2523 C.civ. se interpretează în sensul că dreptul la acțiunea de stabilire a salariilor la nivel maxim se naște de la momentul în care s-au pronunțat hotărârile judecătorești de lămurire a dispozitivului/actele administrative care au recunoscut salariul maxim aflat în plată în raport de care se face compararea sau dreptul la acțiune se naște de la momentul încasării salariilor.

Potrivit art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, intrată în vigoare la data de 14 iunie 2024, „##### în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta ##### de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei ##### de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Art. 1 din aceeași Ordonanță prevede domeniul de aplicare al acesteia, respectiv „procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal.”, iar art. 3 menționează că prevederile ordonanței de urgență se aplică și proceselor aflate în curs de soluționare.

Notând că prezentul litigiu face parte din categoria celor pentru care este necesară sesizarea Înaltei ##### cu chestiunea de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond întrucât asupra acesteia instanța supremă nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, Tribunalul va sesiza Înalta ##### întrebările arătate mai sus.

CONFORM CU
ORIGINALUL

Situația de fapt din prezenta cauză este cea reținută în primul ciclu procesual, hotărârea pronunțată în acea etapă procesuală fiind redată mai sus. Așadar, reclamanții sunt funcționari publici din cadrul instanțelor chemate în judecată și solicită un salariu egal cu al colegilor lor, funcționari publici în cadrul altor instanțe, ce au aceeași funcție, grad, gradație, salariul lor fiind stabilit prin includerea în acesta a două foste sporuri recunoscute prin hotărâri judecătorești emise anterior anului 2010, hotărâri judecătorești lămurite (în sensul duratei aplicabilității lor), prin încheieri de lămurire dispozitiv pronunțate în perioada #####. Ulterior, s-au emis și acte ale ordonatorilor de credite.

Hotărârile respective sunt anterioare Deciziei ÎCCJ nr. 20/2009 potrivit căruia „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 31 alin. (1) lit. c) și d) din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată, stabilesc că în lipsa unei cuantificări legale nu se pot acorda pe cale judecătorească drepturile salariale constând în suplimentul postului și suplimentul corespunzător treptei de salarizare.”, iar chestiunea care se ridică în speță este aceea dacă reclamanții sunt îndreptățiți să primească drepturi salariale în care să fie incluse cele două elemente salariale doar pe temeiul principiului egalității de tratament, deși nu sunt beneficiarii unor hotărâri judecătorești prin care să li se recunoască drepturile respective și după anul 2009, în condițiile în care, în privința acelor drepturi salariale, există dezlegarea oferită de instanța supremă care a considerat că nu pot fi acordate în lipsa unei cuantificări legale.

Chestiunea de drept este susceptibilă de a da naștere la practică neunitară, existând multe instanțe care consideră că, la analiza egalității de salarizare, nu se fac verificări cu privire la sursa inegalității de salarizare, mai ales când aceasta derivă din drepturi recunoscute pe cale de hotărâre judecătorească. ##### instanțe, dimpotrivă, apreciază că trebuie a se verifica care este sursa inegalității de salarizare și, în situația în care se observă că, prin cererea de egalizare la nivel maxim, se ajunge la situația de a se recunoaște anumite drepturi care nu ar putea fi acordate dacă s-ar fi solicitat direct pe cale principală (cum ar fi, în speța concretă, suplimentul postului și treapta de salarizare în privința cărora Înalta ##### a statuat în anul 2009 că nu pot fi acordate în lipsa unei cuantificări legale), atunci cererea de egalizare la nivel maxim nu se poate admite.

În ceea ce privește a doua chestiune de drept ce face obiectul unei întrebări adresate Înaltei ##### de Casație și Justiție, aceasta urmărește a se stabili momentul de început a dreptului la acțiune într-o acțiune de egalizare la nivel maxim în situația în care drepturile salariale la care tind a se alinia reclamanții au fost recunoscute de la momentul pronunțării hotărârilor de lămurire dispozitiv retroactiv, până în anul 2009. Și această chestiune este susceptibilă de a fi interpretată diferit, prima instanță arătând deja că termenul de prescripție nu poate curge de la data la care s-au încasat drepturile salariale (moment în funcție de care se raportează pârâții și care este momentul de drept comun în materie de solicitări de drepturi salariale), ci de la momentul pronunțării hotărârilor de lămurire dispozitiv, hotărâri prin se recunoaște funcționarilor „ de comparație” drepturile salariale pe care le pretind reclamanții prin prezenta acțiune.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DISPUNE:

În temeiul art. 2 din OUG nr. 62/2024, sesizează Înalta ##### cu următoarea chestiune de drept:

1. dacă dispozițiile art. 1 alin. 51 din Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, art. 30 alin. 5 și 6 din Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, art. II art. 1 din O.U.G. nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, art. 1 din O.U.G. nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, art. 1 alin. 2 din OUG nr. ##### privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, art. 1 alin. 2 din OUG nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, art. 39 din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice raportat la art. 6 lit. b din același act normativ se interpretează în sensul că egalizarea salariilor la nivel maxim se realizează și prin includerea în salariul plătit a sumelor corespunzătoare fostului spor privind suplimentul postului de 25% și a fostului spor corespunzător treptei de egalizare de 25% recunoscut altor funcționari cu funcții similare prin acte administrative sau prin hotărâri judecătorești, independent de Decizia Înaltei ##### nr. 20/2009 pronunțată pe calea recursului în interesul legii.

2. dacă dispozițiile art. 2523 C.civ. se interpretează în sensul că dreptul la acțiunea de stabilire a salariilor la

[illegible]

Cu recurs pe toată perioada suspendării.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților, astăzi 11 septembrie 2024.

#####

#####

9 ex/ 1.11.2024

CONFORM CU
ORIGINALUL